

[Kinch-Jensen]

ster, der vil komme løbende og stille en skrækkelig masse spørgsmål som følge af dette lovforslag. Vi vil i hvert fald godt pege på, at vi synes, der er brug for en administrativ forenkling af den måde, forslaget søges gennemført på.

Endelig synes vi også, der er nogle problemer, som man kan aflæse af bemærkningerne på side 6. Det er her skitseret, at indtægtsgrænserne for aftrapning af det personlige tillæg fastholdes uændret i perioden 1991-95. Det betyder faktisk, at hvis der kommer en vis inflation i de år, hvad vi vel alle regner med der gør, betyder det, at beløbene købekraft udhules i takt med den forbedring, man giver, og det synes vi nok det er værd at være opmærksom på. Vi kender godt de generelle holdninger til regulering af tillæg osv., men vi synes alligevel, det er et problem, at man her giver med den ene hånd og så udhuler købekraften med den anden.

Det er i hvert tilfælde de spørgsmål, som jeg sådan umiddelbart kan se på baggrund af bemærkningerne til lovforslaget, og dem vil jeg godt have svar på.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Det ville falde mig meget svært – og jeg vil såmænd ikke engang gøre forsøg på det – at skjule, at jeg er meget glad for den tilslutning, jeg i dag har fået af flertallet af ordførerne, til dette forslag.

Det er rigtigt, at der har været talt meget om det, og at vi har haft en ældrepolitisk debat, som forudskikkede dette. Alligevel synes jeg, det er dejligt, at man indledningsvis kan konstatere, at vel har ordførerne rejst problemer, der skal belyses under udvalgsarbejdet, men principperne om en afhjælpning af samspilsproblemerne kan der konstateres et flertal for i Folketinget. Jeg synes også, det er en god besked til de mange pensionister, som sikkert skriver til mange andre medlemmer af Folketinget end mig om urimelighederne i dette, og som stiller sig tvivlende over for, om det nu virkelig endelig kan lade sig gøre. Det er en god besked at lade gå herfra, at det kan lade sig gøre, og at der er et flertal i Folketinget for hovedprincipperne i lovforslaget, selvfølgelig med respekt for, at der er ting, der skal kigges på under udvalgsbehandlingen.

Hr. Erik B. Smith nævnte sin overraskelse over ikrafttrædelsestidspunkterne, både at man starter i 1988, og at man bruger en relativt lang række år til at komme igennem alle de forskellige aftrapningsøvelser.

Om 1988 må jeg sige, at det mener jeg nu nok er det teknisk tidligste tidspunkt, man kan komme i gang på. Ingen ordførere eller læsere af dette lovforslag kan være i tvivl om, at det er kompliceret stof, og derfor forudser jeg da i hvert fald, at der vil gå flere måneder i socialudvalget, førend vi i fællesskab får gravet os ned i, hvad der overhovedet står i paragrafferne. Jeg tror, der er andre end mig, der indtil nu har måttet holde sig til bemærkningerne og fremsættelsestalen. Det i sig selv gør, at hvis også kommunerne skal have rimelig tid – hvad de selvfølgelig skal – til at omstille sig til dette nye, bl.a. til det første element, som hedder »Bindende regler for varnehjælp pr. 1. januar 1988«, vil det faktisk ikke kunne gøres hurtigere.

Hvorfor så den lange periode? Det har flere ordførere beskæftiget sig med.

For det første kan det vel ikke komme bag på nogen, i hvert fald ikke på garvede socialdemokrater, der selv har haft regeringsmagten, at en regering skal have økonomien til at hænge sammen. Det er der et flertal i Folketinget der mener vi skal, og det er selvfølgelig en af grundene, for som hr. Erik B. Smith rigtigt sagde: det er meget dyrt at løse samspilsproblemer.

Det, vi så har valgt fra regeringens side, er at tage den løsning, som vi syntes battede noget, som vi syntes havde den virkning, vi ønskede, og som selvfølgelig så også blev dyr, men til gengæld tage den over en årrække. Man skal dog huske, at nuværende pensionister som kommende pensionister, førtidspensionister som folkepensionister, vil kunne mærke år for år fra 1988, at nu letter det her og nu letter det dér. Sådan vil man kunne mærke den gradvise forbedring allerede fra 1988, så der er ikke tale om, at man først i 1996 kan sige: nå, nu sker der endelig noget.

Valgoplæg! Jeg vil nu nok sige, at jeg tror, hr. Erik B. Smith og andre overvurderer vores planlægning i regeringen. Som fru Aase Olesen var inde på, er dette punkt aftalt, jeg tror, det var allerede i finanslovsaftalen 1984, og så langsigtede planer, må jeg sige, har vi slet ikke tid til at lave i regeringen.